

גיטין בט

ב. רבי יוחנן - זימנין דגיטא נמי לא הוי: דנעשה כמי שאמר לו אל תגרשה
אלא בבית וגירשה בעלייה אל תגרשה אלא בימין וגירשה בשמאל

כלומר לא שכיח הלכך לא מספקינן בהכי [שוב הגמרא מביאה הברייטות והדחיות שהבאנו
לעיל, להקשות או לסיועה ללשנא זו]

מתניתין

דכולי עלמא לא פליגי דהוי גט: היכא דנפקה לאפיה ויהבה ליה חפץ - והדר שקלה
מיניה גיטא

המביא גט בא"י, שאין צריך לומר בפני נכתב ונחתם, **וחלה** הרי זה משלחו ביד אחר
ואם אמר בעל לושליח **טול לי הימנה חפץ פלוני לא ישלחנו ביד אחר שאין רצונו**
שיהא פקדונו ביד אחר:

גמרא

רבי יוחנן פוסל בו וכ"ש בשלוחו - שהיה בדעתו לעכב הגט אם לא נתן לו החפץ ולרדותה
בעיגונא עד שתתן, אם שינה נעשה כמי שאמר לו אל תגרשנה אלא בבית וגירשה בעלייה.
הלכך תנא במתני' לא ישלחנו ביד אחר, שמא כשימסור ראשון שליחות לשני, לא ימסור לו
דברים כהוייתן, או השני לא ידקדק בהן, והוא משנה ומפסיל גיטא

אמר רב כהנא **חלה תנן** - מהו דתימא ה"ה אע"ג דלא חלה, אורחא דמילתא
קתני קמ"ל

וריש לקיש מכשיר בשלוחו וכ"ש בו קסבר לאו קפידיא הוא אלא אורחא דמילתא קאמר
ליה.

הגמרא שואלת שתי שאלות על משנתנו: מה הצורך לומר שהוא חלה ועוד, איך
השליח יכול למנות שליח אחר, כלהלן:

דתינא "הולך" גט זה לאשתי ה"ז משלחו ביד אחר
"את הולך" גט זה לאשתי הרי זה לא ישלחנו ביד אחר
רשב"ג אומר בין כך ובין כך אין השליח עושה שליח
היכי דמי אי דא"ל הולך - אע"ג דלא חלה. ואי דא"ל "את הולך" - אפי' חלה נמי
לא. ואי רשב"ג אפילו חלה נמי לא
הגמרא מתרצת ג' תירוצים:

מתניתין

המביא גט ממדינת הים וחלה עושה שליח בב"ד ומשלחו ואומר לפנייהם בפני
נכתב ובפני נחתם ואין שליח אחרון צריך שיאמר בפני נכתב ובפני נחתם אלא
אומר שליח ב"ד אני:

א. איבעית אימא "הולך" והוא דחלה - דברייטא(ת"ק) דקתני ה"ז משלחו והוא דחלה:

גמרא

שליח שני משוי שלישי בב"ד

מדקתני אין השליח האחרון ולא תנן השני מכלל דהשליח השני שנעשה בב"ד דמשוי
שליח שלישי דוקא בב"ד - מדקתני אומר שליח ב"ד אני

ב. ואי בעית אימא מתניתין מיירי "את הולך" וחלה שאני - ברית' דקתני לא ישלחנו
בדלא חלה

אמר רבה שליח בא"י עושה כמה שלוחין ראשון לשני, ושני לשלישי, וכן לעולם, ואין
צריך ב"ד הואיל ואין הראשון צריך לומר בפני נכתב האחרון נמי א"צ לומר שליח ב"ד אני.

ג. ואי בעית אימא מתניתין רשב"ג היא וחלה שאני ברית' דקתני רשב"ג לא ישלחנו
- בדלא חלה.

[שאלה שניה - איך יכול למנות שליח].

רב אשי אמר אם מת ראשון בטלו כולן קסבר מכוחו באו. אבל הבן שלו העיד עליו
דקטנותא אמר שמועה זו, ואפילו מת ראשון מועיל דכולו מכח דבעל קאתו איתיה
לבעל איתנהו

(קושיא) אמר לשנים תנו גט לאשתי - ולא נתן להם גט, עשאן עדים, ואע"פ שלא אמר
להם אתם עצמכם כתבוהו, הרי אלו יכתבו ויתנו ולא יאמרו לסופר ויכתוב

שליח שלא ניתן לגירושין

ההוא גברא דשדר לה גיטא לדביתהו - אמר שליח לא ידענא לה!
אמר ליה זיל יהיב לה לאבא בר מניומי דאיהו ידע לה וליזיל וליתביה ניהלה.

או לשלשה "כתבו גט ותנו" לאשתי הרי אלו יכתבו ויתנו הם עצמם שהרי אמר להם
כתבו, אבל אמר לשלשה תנו גט לאשתי יאמרו לאחרים ויכתבו ויתנו מפני שעשאן ב"ד ורשאין
לעשות שליח. אינהו אין אבל שליח לא אין היחיד עושה שליח. הגמרא מתרצת ב'
תירוצים:

אתא ולא אשכח לאבא בר מניומי

א. אמר אביי התם טעמא מאי משום בזיון דבעלק"ט שעליו לכתוב את הגט ואינו רוצה
שידעו בו רבים שאינו יודע לכתבו הכא בעל לא קפיד

אשכחיה לרבי אבהו ורבי חנינא בר פפא ור' יצחק נפחא אמרו ליה לשליח: מסור
מילך שליחותך קמי דידן ב"ד תן לנו הגט ואמור בפני נכתב ובפני נחתם ואנו נמסרו לו דכי
ייתי אבא בר מניומי ניתביניה ליה וליזיל וליתביניה לה

ב. רבא אמר משום דמילי נינהו - ומילי לא מימסרן לשליח"ק

אמר להו רב ספרא - והא שליח שלא ניתן לגירושין הוא לא נעשה אלא למוסרו לאבא
בר מניומי, לאו במקום בעל קאי למוסרו ליד אחר איכסופו החכמים בהוראתם

מאי בינייהו: איכא בינייהו שליח מתנה - אי לפי אביי (בזיון) הכא שאין עליו לכותבו -
דהמקבל נותן את השכר- הלכך אם ירצו יאמרו לאחרים ויכתבו.

יש תרי לישנא בגמרא אם רבא הסכים לדברי רב ספרא:

ובפולוגתא הנ"ל: רב אמר מתנה אינה כגט כ"א"ב ושמואל אמר מתנה הרי היא
כגט כ"ר"א:

[ל"ק] אמר קפחניהו קטע רגליהם רב ספרא לתלתא רבנן סמוכי. וחלק רב אשי,
שהחכמים הוראו כהוגן, שהבעל לא אמר אבא בר מניומי ולא את.

[משנה] ואם אמר לו טול לי הימנה חפץ פלוני

[ל"ב] רבא עצמו חלק ואמר שקפחניהו רב ספרא בטעותא, מטעם שרב אשי הסביר.

א. ריש לקיש כאן שנה רבי אין השואל רשאי להשאיל ואין השוכר רשאי
להשכיר - אם שילח ביד אחר, הגט גט, דאע"ג דאין רצונו שיהא פקדונו ביד אחר. האי
דתנן לא ישלחנו לאשמועינן דאין השואל רשאי להשאיל

מיימסרן אלא ניחא ליה לאקשו"י שמואל אדשמואל ועוד דהוה מצי למימר דטעמיה דר"מ משום
בזיון דבעל וקסבר שמואל דבכתביה ליכא אבל בחתימה כשיחתמו אחרים הוא דאיכא
בזיון דמיימסרמא מילתא בחתימה טפי ומיהו הוה מצי למיפרך מדשמואל דהכא דקסבר טעמא
משום מילי דאמר מתנה הרי היא כגט[א"כ אפילו שהם חתמו לא מועיל, שאין יכולים למנות
שליח לכתביה משום מילין] אלא כיון שהיה צריך להביא משמואל דהכא ה"נ פריך מאידך
דשמואל דהתם

ק"י תוספות ד"ה משום בזיון דבעל. פירש בקונטרס שעליו לכתוב את הגט ואינו רוצה שידעו
רבים שאינו יודע לכותבו והא דקאמר יכתבו ויתנו (1) אגב יכתבו נקט יתנו אי נמי(2) על ידי
שיאמרו לאחר שיתן ריגיש בדבר שהבעל לא כתבו ומקפיד גם על הניתנה וא"כ מאי בזיון איכא
והא תנן (לעיל דף כב:) האשה כותבת את גיטה אלמא אין על הבעל לכתוב וי"ל דלעולם על
הבעל לכתוב אלא הא קא משמע לן דאפילו אשה כותבת כשר דידעת לאקנו"י

ק"י תוספות ד"ה ומילי לא מימסרן לשליח. ר"מ ור' יוסי פליגי לקמן: באומר לשלשה תנו [ולא
אמר כתוב] דקסבר ר"מ דעשאן ב"ד ור' יוסי פליגי שילמדו ויכתבו ויתנו לה, אבל באומר לשנים
תנו או לשלשה כתבו ותנו אפילו ר"מ מודה דכתבו ויתנו ולא מימסרן לשליח כדמוכח מתניתין
דהתם והא דקאמר בגמ' שלחו ליה מבי רב לשמואל אמר לשנים כתבו ותנו גט לאשתי ואמרו
לסופר וכתב וחתמו הן מהו שלח להו תצא והדר צריך תלמוד ופרוך מהא דאמר שמואל הלכה
כרבי יוסי דאמר מילי לא מימסרן לשליח הוה מצי למיפרך דבשנים אפילו ר"מ מודה דלא

ק"י תוספות ד"ה משום בזיון דבעל. פירש בקונטרס שעליו לכתוב את הגט ואינו רוצה שידעו
רבים שאינו יודע לכותבו והא דקאמר יכתבו ויתנו (1) אגב יכתבו נקט יתנו אי נמי(2) על ידי
שיאמרו לאחר שיתן ריגיש בדבר שהבעל לא כתבו ומקפיד גם על הניתנה וא"כ מאי בזיון איכא
והא תנן (לעיל דף כב:) האשה כותבת את גיטה אלמא אין על הבעל לכתוב וי"ל דלעולם על
הבעל לכתוב אלא הא קא משמע לן דאפילו אשה כותבת כשר דידעת לאקנו"י